U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **K. S.,** zastoupeného JUDr. Stanislavem Blažkem, advokátem se sídlem v Havířově, Moskevská 24a, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2006, č. j. 63 Az 95/2005 – 38,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Stanislavu Blažkovi, advokátovi se sídlem v Havířově, Moskevská 24a, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 2400 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 1. 8. 2005, č. j. OAM-1289/VL-20-12-2005, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů

do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel namítá, že se správní orgán a ani krajský soud nezabývaly stěžovatelem namítanou problematikou, a to udělením humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel poukazoval na těžkou sociální situaci své sestry a na v podstatě humanitární pohnutku svého jednání, kdy pouze finanční pomoc z jeho strany může zachránit život jeho sestry. Stěžovatel je přesvědčen, že v daném případě jsou splněny podmínky zvláštního zřetele. Stěžovatel se dále domnívá, že v jeho případě nejsou dány důvody vylučující udělení azylu, a proto při citlivém přístupu obou institucí a šetření jeho práv není vyloučeno, aby mu byl azyl udělen.

S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a konstatuje, že s otázkou vztahu rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12, 13 a 14 citovaného zákona se již dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS. Z výše citovaného vyplývá, že správní orgán postupoval správně, když žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 zákona o azylu, přičemž současně neposuzoval důvody pro udělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona (humanitární azyl). Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ust. § 16 odst. 1 citovaného zákona, pak správní orgán bez dalšího žádost zamítne. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 citovaného zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z důvodu předvídaného v ust. § 14 citovaného zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 citovaného zákona. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti dle ust. § 16 citovaného zákona zjišťován není, dostal by se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu dle ust. § 16 citovaného zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal „úpravu“ kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2007 jako písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, neboť se jedná o podání obsahově totožné s kasační stížností podanou stěžovatelem. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu